



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobkyně: **JUDr. J. H.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 10. 2009, č. j. 10 Ca 113/2009 - 27,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 10. 2009, č. j. 10 Ca 113/2009 - 27, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 11. 6. 2009, č. j. 10 Ca 113/2009 - 17, bylo zastaveno řízení o žalobě proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované ze dne 11. 11. 2008, sp. zn. 103/07. Podle soudu byla žalobkyně usnesením ze dne 11. 5. 2009, č. j. 10 Ca 113/2009 - 14, vyzvána, aby v desetidenní lhůtě uhradila soudní poplatek za podanou žalobu. Uvedená výzva byla žalobkyni doručena dne 13. 5. 2009, avšak ta na ni nereagovala a soudní poplatek nezaplatila. Na základě toho soud podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) řízení o žalobě zastavil.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 27. 10. 2009, č. j. 10 Ca 113/2009 - 27, byl zamítnut návrh žalobkyně na zrušení shora uvedeného usnesení o zastavení řízení. Podle soudu byla žalobkyně nejprve řádně vyzvána k zaplacení soudního poplatku, k čemuž ve stanovené lhůtě nedošlo, a proto bylo řízení o žalobě zastaveno. Usnesení o zastavení řízení bylo žalobkyni doručeno dne 16. 6. 2009 a téhož dne nabylo právní moci. Teprve podáním ze dne 26. 6. 2009 žalobkyně soudu sdělila, že zasílá soudní poplatek a žádá o zrušení usnesení o zastavení řízení. Podle soudu však žalobkyně soudní poplatek zaplatila poté, co rozhodnutí o zastavení řízení nabylo právní moci, takže nebylo na místě postupovat podle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích. Na tento závěr nemělo vliv ani tvrzení žalobkyně ze dne 26. 6. 2009, že výzvu k zaplacení přehlédla, byla v zahraničí a že usnesení bylo založeno do nesprávného

spisu. Podle soudu žalobkyně výzvu k zaplacení soudního poplatku osobně převzala dne 13. 5. 2009, přičemž skutečnosti, ke kterým došlo později, již nejsou relevantní. Rovněž i usnesení o zastavení řízení bylo žalobkyni doručeno osobně, takže ta mohla soudní poplatek zaplatit tak, aby nastaly účinky předvídané v § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích.

Proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 10. 2009, č. j. 10 Ca 113/2009 - 27, kterým došlo k zamítnutí návrhu na zrušení usnesení o zastavení řízení, podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost. Podle stěžovatelky byl soudní poplatek zaslán soudu dne 26. 6. 2009, což „*avizovala datovou zprávou s mým elektronickým podpisem ... dne 26. 6. 2009*“. Současně s ním podala návrh na zrušení usnesení o zastavení řízení. Stěžovatelka dále uvedla, že její bydliště je O. 25, O. Pokud by bylo doručováno na tuto adresu, bylo by nepochybné, že zásilku převzala osobně. V daném případě však byla zásilka doručována na adresu O. 2, O., což je sídlo její advokátní kanceláře. Pokud je přítom na zásilce uvedeno jako první jméno a příjmení stěžovatelky, doručovatelka zásilku nepředává zaměstnancům, nýbrž osobně stěžovatelce, která, pokud je přítomna, ji osobně převezme. Stěžovatelka uvedla, že doručené zásilky „*v žádném případě neotvírám a nezakládám*“, neboť to je věcí její kanceláře, která poštu zapíše a zařadí do spisu. S obsahem pošty se seznamuje až dodatečně. Navíc vzhledem k množství doručovaných zásilek stěžovatelka nevěděla, že je určena výhradně pro ni. Stěžovatelka dále uvedla, že výzva k zaplacení soudního poplatku nebyla zapsána tak, jak je v její kanceláři obvyklé, přičemž nová zaměstnankyně ji na to neupozornila. Navíc byla tou dobou v zahraničí a doručení výzvy zjistila při kontrole spisu po návratu z dovolené, přičemž obratem podala zásilku s vylepeným soudním poplatkem. Podle názoru stěžovatelky tedy byla lhůta 10 dnů pro zaplacení soudního poplatku dodržena. Stěžovatelka závěrem poukázala na rozporný postup České pošty, který způsobil, že soudní poplatek nebyl zaplacen včas. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 10. 2009, č. j. 10 Ca 113/2009 - 27, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že není důvodná. Poukázala na § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích a zmínila, že žalobkyně v řízení vystupovala jako advokátka, takže bylo správně doručeno na adresu sídla její advokátní kanceláře. Protože je účastníkem a nikoliv zástupcem, je správné, že doručovanou zásilku převzala stěžovatelka osobně. Pozdější způsob nakládání se zásilkou je již věcí organizace práce v advokátní kanceláři a pro věc není rozhodný. Žalovaná proto navrhla, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud shledal v postupu Městského soudu v Praze pochybení, které má vliv na správnost závěrů obsažených v napadeném usnesení ze dne 27. 10. 2009, č. j. 10 Ca 113/2009 - 27, jímž došlo k zamítnutí návrhu na zrušení usnesení o zastavení žalobního řízení.

Stěžovatelka podala dne 8. 4. 2009 žalobu proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované. Podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích je soudní poplatek splatný vznikem poplatkové povinnosti. Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o soudních poplatcích vzniká poplatková povinnost podáním žaloby. Podle Nejvyššího správního soudu tedy měl být správně poplatek zaplacen již při podání žaloby. Stěžovatelka však tímto způsobem nepostupovala, takže nedostatek podmínky řízení spočívající v nezaplacení soudního poplatku musel odstraňovat

Městský soud v Praze. Ten usnesením ze dne 11. 5. 2009, č. j. 10 Ca 113/2009 - 14, stěžovatelku vyzval, aby ve lhůtě do 10 dnů zaplatila soudní poplatek, jinak bude řízení zastaveno. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2008, č. j. 7 Afs 91/2008 - 48, www.nssoud.cz, výzvu k zaplacení soudního poplatku podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, je soud povinen zásadně adresovat přímo žalobci. Jak vyplývá z doručky založené na č. l. 14 spisu, adresátem je „JUDr. J. H., O. 2, X, O.“. Na doručce je dále uvedeno, že zásilku převzala „J. H.“, že ji převzala „osobně“, a to dne 13. 5. 2009. Protože soudní poplatek nebyl ve stanovené lhůtě zaplacen, postupoval Městský soud v Praze správně, když usnesením ze dne 11. 6. 2009, č. j. 10 Ca 113/2009 - 17, řízení o žalobě zastavil. Jak vyplývá z doručky založené na č. l. 17 spisu, bylo toto usnesení doručováno stěžovateli opětovně na adresu „O. 2, X, O.“. Na doručce je dále uvedeno, že zásilku převzala „J. H.“, že ji převzala „osobně“, a to dne 16. 6. 2009.

Nejvyšší správní soud má z údajů obsažených na doručkách plně za prokázané, že stěžovatelka obě doručované zásilky převzala osobně. Ostatně tento závěr stěžovatelka v kasační stížnosti nepopírá, když v ní obecně uvádí, že „*pokud je na prvním místě moje jméno a nikoliv advokátní kancelář, tak doručovatelka tuto věc nepředává správním zaměstnancům a pokud jsem přítomna, musím toto podepsat a převzít pouze já.*“. Z obou doruček vyplývá, že je stěžovatelka osobně převzala. Pokud stěžovatelka popisuje postup její advokátní kanceláře a zaměstnanců po doručení zásilek, jedná se o skutečnosti, které nejsou pro posouzení věci podstatné. Není ani rozhodné, zda se stěžovatelka s obsahem zásilky seznámila až po svém návratu z dovolené, neboť tato skutečnost nemůže nic změnit na závěru, že obě zásilky převzala osobně a byly jí tak řádně doručeny. Pokud stěžovatelka namítá, že adresa jejího bydliště je „O. 25, O.“ a že pokud by jí bylo doručováno na tuto adresu, tak by bylo nepochybné, že zásilku převzala osobně, Nejvyšší správní soud opakovaně zdůrazňuje, že stěžovatelka zásilky na adrese „O. 2, O.“ osobně převzala. Navíc v žalobě a ve svých dalších podáních uvedla jako jedinou adresu „O. 2, O.“, kterou tak bylo možné považovat za adresu pro doručování ve smyslu § 37 odst. 3 s. ř. s. Kromě toho podle § 46a odst. 1 o. ř. s. lze adresátu doručovat nejenom na adresu pro doručování, nýbrž i na kterémkoliv jiném místě, na němž bude zastížen. V tomto směru tedy námitky stěžovatelky nejsou důvodné.

Stěžovatelka podáním ze dne 26. 6. 2009 požádala soud o zrušení usnesení o zastavení řízení. K tomu doložila kopii podání s dvěma vylepenými kolkovými známkami v celkové hodnotě 2000 Kč (srov. č. l. 21). Originál podání obsahující vylepené kolkové známky stěžovatelka podala k poštovní přepravě rovněž dne 26. 6. 2009, jak vyplývá z obsahu spisu na č. l. 25. Tato zásilka byla doručena soudu dne 1. 7. 2009, což vyplývá z razítka podatelny soudu na č. l. 23. Uvedeným podáním se stěžovatelka domáhala postupu podle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích.

Usnesení ze dne 11. 6. 2009, č. j. 10 Ca 113/2009 - 17, jímž došlo k zastavení řízení o žalobě, bylo stěžovateli doručeno dne 16. 6. 2009. Jak ovšem vyplývá z obsahu spisu, toto usnesení bylo doručováno pouze stěžovateli. Tomu odpovídá i pokyn soudce a přiložená doručka na č. l. 17. Usnesení o zastavení řízení o žalobě tak nebylo zasláno žalované. Žalovaná byla vyrozuměna o podané žalobě až při zaslání kasační stížnosti k vyjádření, přičemž správně jí mělo být doručeno i usnesení o zastavení řízení, a to po jeho vydání. Podle § 47 s. ř. s. se totiž řízení zastavuje usnesením, přičemž podle § 55 odst. 3 s. ř. s. se *písemně vyhotovení usnesení doručuje účastníkům a osobám zúčastněným na řízení jen tehdy, končí-li se jím řízení, jinak jen tomu, komu se jím ukládá povinnost nebo je-li to nutné pro vedení řízení.* Z povahy usnesení o zastavení řízení vyplývá, že jde o usnesení, kterým se řízení končí. V daném případě řízení o žalobě skončilo zastavením. To shodně potvrzuje odborná literatura (srov. Vopálka V., Mikule V., Šimůnková V., Šolín M. Soudní řád správní. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2004, s. 126), podle níž „*usnesení,*

jímž se řízení končí, je jednak rozhodnutí ve věci samé a dále rozhodnutí o odmítnutí návrhu (§ 46) a zastavení řízení (§ 47)“. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 6 Ads 51/2007 - 24, www.nssoud.cz, usnesení o zastavení řízení je rozhodnutím, kterým se končí řízení a jeho písemné vyhotovení musí být doručeno účastníkům řízení. Proto má být usnesení o zastavení řízení doručováno oběma procesním stranám. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2009, č. j. 8 Afs 29/2009 - 34, www.nssoud.cz, soud není povinen vyzoomět o probíhající řízení osoby označené žalobcem jako osoby zúčastněné na řízení, jestliže zastavuje řízení pro nezaplacení soudního poplatku. Z uvedeného rozhodnutí ale vyplývá, že usnesení o zastavení řízení je třeba doručit jak žalobci, tak i žalovanému. V nyní posuzovaném případě však bylo usnesení o zastavení řízení ze dne 11. 6. 2009, č. j. 10 Ca 113/2009 - 17, doručeno pouze žalobkyni.

Z toho Nejvyšší správní soud dovozuje, že usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku nenabýlo právní moci. Za tohoto stavu věci je třeba zaplacení soudního poplatku stěžovatelkou, ke kterému došlo dne 1. 7. 2009, kdy zásilka obsahující vylepené kolkové známky byla doručena soudu a kolkové známky byly znehodnoceny obliterací, považovat za včasné. V důsledku toho byl na místě postup podle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích, podle něhož usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci. Takto však Městský soud v Praze nepostupoval a místo toho návrh na zrušení usnesení o zastavení žalobního řízení zamítl. V důsledku toho je nutné považovat kasační stížnosti napadené usnesení Městského soudu v Praze za nezákonné.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je tento soud podle § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán výše vysloveným právním názorem.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 věty první s. ř. s. Městský soud v Praze v novém rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. listopadu 2010

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu